

בעלות התשובה שממשיכות לרקוד: "גילינו שאפשר לרקוד בקדושה"

אסתר גאדה רקדה במקסיקו וזכתה בפרס 'רקדנית השנה', סיגי מסוארי התמקצה בכל תחומי הספורט והריקוד האפשריים, ומוריה עוקב למדה בקורסים רבים מאוד. לאחר שחזרו בתשובה הן החליטו שלא לעזוב את מקצוע הריקוד, אלא להכניס לו ערך מוסף ולרקוד בקדושה

🔍 שתף במייל 📧 🖨️ Like 0 Share

מיכל אריאלי | י"ב חשון התש"פ | 13:02 10.11.19

- מוריה עוקב: "הרגשתי את הריקנות"
- אסתר גאדה: "הנשמה רוקדת"
- סיגי מסוארי: "זהו ריקוד יהודי"

'ביילה'. אם גם אתן נתקלתן במילה הזו לאחרונה, בצמוד למודעה המבשרת על פתיחת חוג מחול בשיטה ייחודית ויהודית, אתן ממש לא היחידות. שיטת ה-"bayla" (ביילה פיטנס דאנס – BAYLA FITNESS DANCE2) שהותאמה במיוחד לציבור החרדי, זוכה להצלחה חסרת תקדים בערים בהן היא פועלת, עד כדי כך שתוכלו למצוא אותה כיום בכל רחבי הארץ, מצפון ועד דרום.

את השיטה המעניינת פיתחה ד"ר קרן בנין, בעלת תשובה שרכשה את מקצוע המחול ברמה הגבוהה ביותר עוד בהיותה מן העבר השני של המתרס. במשך שנים היא ניהלה בית ספר ללימודי ריקוד שנחשב לאחד המובילים בארץ, עד ליום בו חזרה בתשובה, ואז החליטה להמשיך לרקוד, אך הפעם באמצעות שיטה מיוחדת שתוכל להתאים לבנות ישראל החפצות לרקוד בצניעות ובהקפדה מלאה על הערכים.

"אני זוכרת שבתחילת דרכי הגעתי עם בעלי לרב זמיר כהן", מספרת קרן, "והוא אמר לי: 'במקום שאדם פוגם שם נותנים לו לתקן. תביאי את המקצועיות שלך למגזר החרדי ותלמדי את כל הנושאים המקצועיים בקדושה'. הלכתי לעוד כמה רבנים ומכולם שמעתי את אותם דברים. הבנתי שזה באמת הייעוד והתפקיד שלי. החלטתי לעשות את זה".

איך הופכים את הריקוד המקצועי למשהו שמתאים ליהדות?

"האמת היא שגם אני לא ידעתי, אז בשלב ראשון עשיתי סקר רחב כדי להבין עד כמה האישה החרדית רוצה בכלל להיחשף לריקוד, וגיליתי לתדהמתי שיש לזה ביקוש גדול מאוד, מאחר שלאישה החרדית אין היכן לרקוד, מלבד מאשר בשמחות. לאחר מכן פיתחתי שיטת מחול שמבוססת על הניגון היהודי, כי כפי שאמר הבעל שם טוב: 'ריקודים לפני הקב"ה תפילה הם'. בפעמים הראשונות שבהן לקחתי מוזיקה יהודית העיניים שלי דמעו. לימדתי גם את המדריכות שלמדו אצלי כדי שיעבירו את השיטה לכל רחבי הארץ וינגישו אותה לציבור התורני".

כיום יש לקרן מאות תלמידות, מכל הזרמים, המפיצות את השיטה הייחודית ברחבי הארץ; שיטה המשלבת התעמלות בריאותיות באמצעות לימוד סגנונות מחול שונים ומגוונים. כשהיא מדברת על תלמידותיה נשמע האושר בקולה. "מדהים לראות איך שהשיטה תופסת תאוצה, ואיך שנשים מתפרנסות בזכותה. יש כיום יותר מ-2000 [נשים](#) ובנות ברחבי הארץ שרוקדות בשיטה, כשהן מונחות על ידי כ-200 מדריכות שעברו אצלי את ההכשרה".

איך את מסבירה את העובדה שבנות רבות כל כך מתעניינות בלימודי תעודה להוראת ריקוד?

"קודם כל מדובר במקצוע מאוד בריא, משמח ומשפיע. מעבר לכך, יש בו גם פוטנציאל השתכרות גדול מאוד. כך לדוגמה, הרקדה אחת טובה, עם פרסום טוב, יכולה להכניס למרקידה סכום של כ-4000 שקלים בערב אחד, וזו רק אחת מאפשרויות ההשתכרות ששיטת ביילה נותנת. כדי שהתעודה לא תהיה תלויה סתם, אני מלמדת אותן גם ידע עסקי-שיווקי. אני מרגישה שזו השליחות שלי – ללמד את תלמידותיי איך להפוך את הלימודים האלו למקצוע מכניס ולנהל עסק".

מעניין לראות כי רבות מהתלמידות של קרן הן בעלות תשובה, כאלו שעזבו את המחול החילוני ואת התמחותן בתחום המערב, והחליטו לעשות סוויץ' וללמוד ריקוד בקדושה. יצאנו לשוחח עם כמה מהן ונחשפנו לסיפורים מפעימים ומרגשים.

תלמידות 'ביילה' מופיעות על הבמה

מוריה עוקב: "הרגשתי את הריקנות"

מוריה עוקב היא בת 45, אמא לחמישה ילדים ומתגוררת בנתניה. כילדה היא אהבה מאוד לרקוד ג'ז והשתתפה במשך כל השנים בחוגי מחול. "כשהתגייסתי לצבא הפסקתי הכל", היא מספרת, "כי הייתי עסוקה במגוון דברים אחרים, אבל בלב המשיכה כל הזמן לפעם האהבה לריקוד".

אחרי שסיימה מוריה את שירותה הצבאי, היא מצאה את עצמה יוצאת לבילויי לילה ורוקדת במקומות שונים. "תמיד חזרתי מהבילויים הללו עם תחושת ריקנות, ולמעשה הריקנות הזו היא שהובילה לחזרתי בתשובה".

איך זה קרה?

מוריה מציינת שאין לה סיפור מפעים של התקרבות ליהדות. "בדרך כלל כשמספרים על בעלי תשובה הם חושפים איזה רגע של הארה או משהו מופלא אחר שגרר אותם אל היהדות, אצלי לא היה שום רגע כזה. אני בטבעי אדם מעמיק וחיפשתי לחוות בחיים חוויות שיש בהן סיפוק. לא מצאתי אותן בכל המקומות שהייתי בהם, והרגשתי שאני צריכה לחפש במקומות אחרים".

איך בכל זאת נחשפת ליהדות?

"באחד הימים קבעתי עם מישהי פגישה והיא אמרה לי שהיא לא יכולה להיפגש בשבת כי 'היא שומרת שבת'. באותו רגע, בלי להבין מדוע, נפלט לי מהפה: 'איזה כיף לך, אני מקנאה בך'. זה לא שידעתי איך שומרים שבת, אבל גדלתי במקום מסורתי שמכבד מסורת. אחרי שאמרתי לה את הדברים, התחלתי פתאום לחשוב שאם אני כל כך רוצה לשמור שבת זה דווקא יכול להיות אפשרי. כך מצאתי את עצמי מתחילה לשמור שבת, ומכיוון שלא ידעתי איך עושים זאת, הייתי בעיקר יושבת על הספה ולא עושה כלום, כדי שחלילה לא אכשל. זמן מה לאחר מכן הכרתי את הקהילה

של הרב משה בן משה מנתניה, וכך התחברתי יותר ויותר. לאחר כמה שנים התחתנתי ונולדו לי ילדי, הם לומדים במוסדות החרדיים של הקהילה וברוך ה' אנו רוויים מהם הרבה נחת".

מוריה עובדת הרבה עם בנות נוער ומלווה נערות חרדיות וגם חוזרות בתשובה. "אני נפגשת עם בנות שבאות מתיכונים חילוניים וחוות בחייהן לא מעט אתגרים והתמודדויות. הגעתי למסקנה שהדבר העיקרי שגורם להן לכך הוא הריקנות. ברגע שמקרבים אותן אל היהדות והן רואות מה זה שיעור תורה ומהם ערכים, הן כבר לא צריכות לרעות בשדות זרים. זה לא סתם שנאמר על התורה שהיא תורת חיים, היא באמת נותנת חיות לכל מי שחוה אותה. הדוגמה האישית שלי ושל עוד הרבה בנות שאני מלווה, היא שלא צריכים לחוות איזו הארה גדולה כדי לחזור בתשובה, מספיק פשוט להתוודע לאמת".

הבנות הללו משתתפות גם בקורסים שלך?

"בוודאי, יש בנות רבות שמתקרבות ליהדות ומשתתפות בקורסים שלי, ואני ממש רואה איך שבזמן הריקוד העיניים שלהן נדלקות והנשמה שלהן יוצאת החוצה. חלק מהבנות הן נערות בסיכון, כאלו שמתמודדות עם דברים לא פשוטים, והריקוד מעניק להן ביטחון עצמי וכל כך הרבה אהבה".

מוריה היא אחת הדמויות הדומיננטיות בקהילה החרדית בנתניה. "כבר מאז שהגעתי לקהילה התחלתי להפיק בהתנדבות אירועים שונים בקהילה, הצגות, מופעים וכדומה. ארגנתי אירועים רציניים מאוד. אלו דברים שאני עושה עד היום והכל בהתנדבות, כי זו זכות ואני לא מוכנה לוותר על כך".

מן העבר השני יש לה את העיסוק המקצועי. "אני עובדת עם זמרות חרדיות, כמו הזמרת חדוה לוי והזמרת כינרת מניו יורק, אני משתתפת בריקודים במופעים שלהן וגם מקיימת מופעים משל עצמי".

מתי התוודעת לשיטת 'ביילה'?

"יחסית באיחור, כי בשנים הראשונות לאחר החתונה הייתי עסוקה בגידול הילדים. בערך בגיל 37, כשהילדים גדלו, הרשיתי לעצמי להירשם ללימודים ב'ביילה' ולהכיר את השיטה. בהתחלה לא האמנתי כשראיתי את הריקוד המקצועי. היה ממש מדהים לראות איך שכל הדברים שגדלתי עליהם כילדה, מועברים באופן כשר וטהור, המתאים למגזר החרדי".

אצל מוריה לומדות כיום כ-60 ילדות, מגן חובה ועד כיתה ט'. "בנתניה, למי שלא יודע, יש קהילה חרדית גדולה מאוד", היא אומרת, "אך עד היום לא היו בה בכלל חוגי מחול שמתאימים למגזר החרדי. כעת כוונתי היא להנגיש את תחום הריקוד לציבור שלנו, כי באמת אין צורך לרעות בשדות זרים".

אסתר גאדה (ראשונה מימין בשורה האמצעית), מוריה עוקב (רביעית משמאל בשורה העליונה), סיגי מסוארי (השמאלית ביותר בשורה התחתונה)

אסתר גאדה: "הנשמה רוקדת"

מאז שאסתר גאדה זוכרת את עצמה היה הריקוד חלק ממנה. היא נולדה וגדלה במקסיקו, שם השתתפה בלהקות ריקוד שונות וגם זכתה בפרס 'רקדנית השנה'. "אני באה ממשפחה מסורתית", היא מספרת, "שמרנו שבת, אך לא הרבה מעבר, ולכן להורים שלי היה נראה טבעי והגינוני לשלוח אותי לחוגי מחול מעורבים. רקדתי גם כילדה וגם כנערה, עד גיל 20, אז הכרתי את בעלי שהוא בעל תשובה, לאט-לאט התחזקנו עד שחזרנו בתשובה שלמה". מספר שנים לאחר מכן היא עלתה לארץ עם בעלה ושני הילדים שנולדו להם.

בארץ הם חוו התחזקות נוספת והפכו לחרדים. "מאז שעלינו ועד היום אנו מתגוררים ברעננה", מספרת אסתר, "אנו שייכים לקהילה החרדית כבר 22 שנה, וכל שבעת ילדינו למדו בבית הספר החרדי בעיר, בניהולו של הרב דנצינגר. ברוך ה' כיום שניים מילדינו נשואים, האחד מתגורר בבני ברק והשני בשכונת בית וגן בירושלים. שניהם, אגב, נשואים לבנות של רבנים שליוו אותנו לאורך כל השנים".

סיפרת שכילדה אהבת לרקוד. מה עשית עם התחביב הזה לאחר שחזרת בתשובה?

"במשך שנים לא חזרתי לריקודים. ברוך ה' נולדו לי הילדים והייתי עסוקה בגידולם. פה ושם הייתי הולכת לשיעורי מחול ושואבת מהם כוחות, אך לא רקדתי בקביעות. כשהילדים גדלו וגיליתי שהתפנו לי כמה רגעים בחיים, החלטתי לצאת לרקוד. שמעתי שיש שיעורי זומבה על יד הבית, וניסיתי להשתתף בהם. בכל פעם שיצאתי לשיעור זומבה הייתי מתפללת להקב"ה: 'אתה יודע שלרקוד אני חייבת, אתה נתת לי את המתנה הזו. אבל זומבה לא מתאימה לנשמה שלי. אני דוברת ספרדית ומבינה כל מילה מהשירים שיש ברקע, אנשים לא משערים איזה שירים זועתיים מתנגנים בשיעורי הזומבה. זה כל כך לא נקי ולא טהור'. כך התפללתי והתפללתי, עד שבאחד הימים שמעתי על בית הספר של קרן בנין. קרן ייעצה לי: 'אם זה לא טוב לך, תעזבי את הזומבה', ואני בכיתי לה ואמרתי שכדי לעזוב את הזומבה אני חייבת תחליף. קרן הציעה: 'תצטרפי לקורס מדריכות שאני מעבירה', וכך הגעתי לביילה".

רק אחרי שסיימה אסתר בהצלחה את קורס המדריכות ואף פתחה קבוצות משל עצמה, היא הבינה עד כמה שהריקוד היה חסר לה. "פתאום גיליתי עד כמה שהתגעגעתי לריקוד, עד כמה שהייתי זקוקה לו".

כיום היא מנהלת בכישרון רב ארבע קבוצות ברעננה, בהן לומדות למעלה מ-50 בנות ונשים. "חלק מהנשים שמגיעות אליי הן כאלו שבמבט ראשון כלל אי אפשר להבין מה להן ולריקוד, ומה הן מוצאות בו בכלל, חלקן מתקשות

בקואורדינציה או בקליטה של התנועות, אבל אני מתעקשת על כך שחוגי הריקוד שלי יתאימו לכל אישה יהודייה, בכל מצב ובכל גיל. בקבוצות של הנערות הצעירות אני מקפידה שלא לערב כאלו שאינן שומרות מצוות, אך בקבוצות של הנשים אני משתדלת מלכתחילה להכניס גם [נשים](#) מהמגזר החילוני, כי אני מאמינה שזו דרך אמיתית לקרב ולגשר".

אסתר מתרגשת כשהיא מציינת: "הריקודים הם כמו מזון לנשמה, כי כשאת רוקדת, אז גם הנפש רוקדת. אם את משמיעה שיר כמו 'רק [תפילה](#) אשא' או 'תודה לך ה'", אז הגוף והנשמה רוקדים יחד. זה כל כך מותאם לציבור שלנו. ריקודים חילוניים מורידים את הנשמה למקומות מאוד לא טהורים, ואילו כשרוקדים עם שירים רוחניים, אז מתחברים להקב"ה עם [תפילה](#) ומחשבות טובות, כך נשים יוצאות מהשיעור כשלא רק הגוף שלהן רוקד, אלא גם הנשמה".

אסתר גאדה

סיגי מסוארי: "זהו ריקוד יהודי"

סיגי מסוארי, אף היא בוגרת ביילה, מלמדת בסמינרים ומבחינתה השיטה עונה לה על כל הצרכים. בשיעור אחד היא גם שורפת קלוריות, עובדת על שרירי הליבה, מעניקה גמישות וקואורדינציה, וגם משלבת צעדי מחול מסגנונות שונים.

סיגי נולדה למשפחה שומרת מצוות, אך בכל זאת היא מגדירה את עצמה כ'בעלת תשובה'. "הרגע בו התחלתי להתקרב להקב"ה ולהיות ממש חרדה לדבר ה' הייתה לפני כעשרים שנה. זה היה אחרי שהייתי בשליחות בחו"ל וראיתי את הצמא העצום ליהדות שיש ליהודים בגולה ואת החסר הגדול שקיים אצלם. חשבתי בליבי מה יהיה כשאתחנתן, הרי אני רוצה שלילדים שלי יהיה ידע ביהדות, וכך התקרבת, הכרתי את בעלי בחו"ל ושנינו עשינו עלייה".

כיום סיגי היא אמא לשבעה, סבתא לשניים, ובעלה אברך מתמיד בכולל. סיגי היא בוגרת בית ספר וינגייט, היא מורה לחינוך גופני ועוסקת בתחומי ספורט ואימון רבים. "כמעט בכל תחום שקשור לספורט ולריקוד עברתי הכשרה", היא

מציינת בחיור, "חדר כושר, אימון בתזונה, ספורט, שחייה, את כל הדברים האלו עזבתי כאשר החלטתי שאני הולכת בדרך ה', ומאותו רגע היה ברור לי שאני מקדישה את כל זמני ועיתותיי לדברים של קדושה מול בורא העולם".

לא חששת?

"בהתחלה באמת חששתי", מודה סיגי, "הרגשתי שאני עלולה לאבד את כל מה שחלמתי, את כל הכובעים הרבים שרכשתי לעצמי. חשבתי שאני עומדת לוותר על כל העולם שלי".

סיגי ניסתה לחפש את עצמה במקומות לימוד חרדים, אך למרות שחיפשה לא מעט, לא מצאה מסגרת מתאימה שהלמה את כישוריה.

כשהיא הגיעה להשתלמות אצל קרן זה היה אחרי שעברה אינספור קורסים והשתלמויות בתחומים אחרים והחזיקה בידיה תעודות מהמקומות המובילים ביותר. "מלכתחילה חשבתי שלא יהיה עוד מה לחדש לי, אבל כשהסתיים השיעור הראשון הייתי עם דמעות בעיניים. במשך כל הדרך חזרה הביתה רק הודיתי להקב"ה, על כך שזיכה אותי להתוודע לשיטת ה'ביילה' המדהימה ולהשתלם בצורה הקדושה והמתאימה ביותר לבת ישראל. מאותו רגע החלטתי שאף אחת בעיר מגוריי, כרמיאל, לא תוכל להגיד שבגלל שהיא חרדית היא מקבלת ריקוד ברמה פחותה. אני אוכיח להן שאפשר לקבל את מקסימום המקצועיות במקסימום הצניעות".

בקבוצות של סיגי משתתפות נשים רבות מהקהילה החרדית בכרמיאל. "כשהן ניגשות אליי בסוף השיעור ואומרות לי: 'תודה רבה, נתת לי כוחות לכל השבוע', אני מרגישה שזה שווה הכל".

ליצירת קשר עם קרן: baylaisrael@gmail.com